norma § 17 vztahovati jen na takové zaměstnance... ústavů státem spravovaných, kteří ještě za účinnosti tohoto zákona byli v činné službě, a nemůže tedy st-lka, jejíž manžel sloužil toliko do 9. ledna 1919, z tohoto zákona přímo nic dovozovati. Tím ovšem padají i další vývody stížnosti o nepřípustnosti použití pouhé analogie vlád. nař. č. 298/1921 Sb. na případ st-lčin, ježto st-lka nepoužitelnost analogie zakládá jedině na tvrzení, že zákon (scil. zákon 394/1922 Sb.) obsahuje určité ustanovení, které st-lce dává nárok na úpravu zaopatřovacích požitků podle tohoto zákona, kteréžto tvrzení však je, jak dovozeno, mylné.

Pro svůj názor, že zaopatřovací požitky st-lčiny měly býti upraveny podle zákona č. 394/1922 Sb., se stížnost konečně dovolává předpisů § 161 zákona č. 103/1926 Sb., dovozujíc, že podle prvního odstavce tohoto paragrafu nesmějí býti požitky zaměstnanců, jakož i zaopatřovací platy jich příslušníků nižší, než to předpisuje zákon č. 394/1922 Sb., i když dání do výslužby nebo smrt nastala před účinností tohoto zákona, z čehož prý plyne, že každá úprava platů a zaopatřovacích platů státních zaměstnanců a jejich příslušníků, resp. zaměstnanců ústavů státem převzatých má býti provedena na podkladě předpisů zákona č. 394/1922 Sb.

Ani této námitce nemohl nss přisvědčiti, a sice již z toho důvodu, že předpis § 161 plat. zák. se vztahuje, jak plyne z ustanovení § 153 plat. zákona, na zaměstnance, na které se vztahuje tento zákon, t. j. zákon platový, a kteří odešli do výslužby za jeho účinnosti, resp. na pozůstalé po těchto zaměstnancích a po zaměstnancích, kteří zemřeli v činné službě za účinnosti platového zákona. Jen ohledně těchto zaměstnanců stanoví § 161 odst. 1 plat. zákona, že jejich odpočivné požitky nesmějí býti nižší, než by jim příslušely podle dosavadních předpisů s vyloučením ustanovení § 16 zák. č. 394/1922 Sb., kdyby byli odešli do výslužby den před účinností zákona. Má tedy předpis tento zcela jiný smysl, než jaký mu dává st-lka. Odpočivných požitků zaměstnanců, kteří odešli do výslužby před účinností platového zákona, nebo zaopatřovacích požitků po osobách, které zemřely v činné službě před účinností zákona č. 103/1926 Sb., se platový zákon č. 103/1926 Sb. vůbec nedotýká. Odpočivné a zaopatřovací požitky osob takových upraveny byly teprve zákonem č. 70/1930 Sb. (arg. § 1 odst. 1, § 4). Nemůže tedy st-lka ani z předpisu § 161 zákona platového pro tvrzený svůj nárok na úpravu zaopatřovacích požitků podle zákona č. 394/1922 Sb. nic dovozovati. — — —

Č. 12.399.

Zaměstnanci veřejní: I. * Z usnesení min. rady ze dne 22. ledna 1919, resp. 19. července 1919 mohou státní zaměstnanci i za účinnosti platového zákona č. 103/1926 Sb. dovozovati právní nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti. — II. Předpokladem nároku na

diety z důvodu vedení dvojí domácnosti podle usnesení min. rady z 19. července 1919 je mimo jiné: 1. aby přeložení státního zaměstnance se stalo z úřední moci a 2. aby bylo nezaviněné.

(Nález z 11. května 1936 č. 12.955/36.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 5865/26.

Věc: Heřman W. ve Frant. Lázních proti rozh. min. pošt a telegrafů z 12. června 1933 (za žal. úřad min. komisař Dr. Otakar Rak) o dietách z důvodu vedení dvojí domácnosti.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 22. května 1931 žádal st-l o přiznání »zkrácených diet«, odůvodňuje žádost tím, že v důsledku přeložení z moci úřadu z Františkových Lázní k poštovnímu úřadu v Chebu-1 nemohl přes všemožnou snahu nalézti byt za přiměřené nájemné a je proto nucen od října 1929 dojížděti z Františkových Lázní do Chebu.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že žádosti st-le o přiznání zkrácených diet, pod kterýmžto označením patrně míní diety z titulu vedení dvojí domácnosti po uplynutí prvních 14 dnů, nevyhovuje, ježto pro opatření to nejsou splněny stanovené předpoklady. Přeložení st-le od poštovního úřadu ve Františkových Lázních k poštovnímu úřadu v Chebu-1 není přeložením nezaviněným, jak to vyžaduje usnesení vlády z 19. července 1919 (výnos min. pošt a telegrafů ze 4. srpna 1919 č. j. 27.905-II), neboť k němu sám zavdal podnět nepřípustným chováním jak vůči přednostovi poštovního úřadu Františkovy Lázně, tak vůči stranám, nehledíc ani k tomu, že dojíždí denně do Chebu do služby z Františkových Lázní, kde zůstala jeho rodina, nevede v Chebu vlastní domácnosti.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí řídil se nss těmito úvahami: — — —

Předem je třeba se zabývati vývody žal. úřadu, obsaženými v jeho odvodním spisu, že usnesení vlády z 19. července 1919 není normou, z níž by bylo lze dovozovati subjektivní nároky na výhody v něm uvedené. Vyvodům těm nemohl však nss přisvědčiti.

V § 147 plat. zákona č. 103/1926 Sb. je stanoveno, že vlád. nařízením se upraví nárok na náhradu služebních výloh — zejména při úředních výkonech mimo úřad ... jakož i ... při přeložení, stěhování — jakož i veškeré otázky s tím související. Slíbené toto vlád. nařízení nebylo dosud vydáno a platí proto až do jeho vydání ustanovení § 206 plat. zákona, podle něhož až do zmíněné doby zůstávají v platnosti dosavadní předpisy o předmětech, jež mají býti upraveny tímto vlád. nařízením. V jaké formě tyto dřívější předpisy byly vydány, zda ve formě zákona či vlád. nařízení nebo jiné, plat. zákon nerozeznává. Dlužno proto až do vydání slíbeného vlád. nařízení považovati za normy i takové abstraktní předpisy přiznávající státnímu zaměstnanci diety pro dvojí domácnost při přeložení z moci úřadu, které — byvše vydány před účinností plat. zákona č. 103/1926 Sb. — nemají povahu formálního zákona nebo vlád. nařízení publikovaného ve sbírce zákonů a nařízení (srovn. Boh. A 4066/24 a § 58 služ. pragm. zrušený § 214 odst. 2 plat. zákona č. 103/1926 Sb.). Za takovou abstraktní normu dlužno považovati proto

i usnesení vlády z 19. července 1919, kterým byla výhoda poskytnutá dřívějším usnesením vlády z 22. ledna 1919 úředníkům a zřízencům převzatým z Rakouska do služeb republiky Československé na mimořádném odškodnění, záležejícím mimo jiné i v dietách na dobu časově omezenou, prodloužena až do odvolání a rozšířena s účinností od 28. října 1918 i na všechny případy nezaviněného přeložení do jiného úředního místa z moci úřadu. Těmito usneseními přiznán byl zaměstnancům, jak nss konstantně judikuje (viz Boh. A 4091/24, 5865/26, 6158/26, 9649/32, 10.783/33 a j.), právní nárok na zmíněné výhody.

Dovolává-li se žal. úřad pro své opačné stanovisko nálezů nss Boh. A 8697/30 a Boh. A 8999/30, přehlíží, že v obou posléz citovaných nálezech nejde o usnesení min. rady z 19. července 1919, jako v případě st-lově, nýbrž o usnesení jiná (z 22. října 1927 a z 20. ledna 1928), jež byla vydána p o účinnosti plat. zákona č. 103/1926 Sb., t. j. po 1. lednu 1926, na základě jeho ustanovení §§ 196 odst. 7, resp. 148 odst. 1.

V meritu věci odepřel žal. úřad st-li uplatňovaný nárok na diety pro dvojí domácnost v podstatě ze dvou důvodů: jednak proto, že přeložení jeho nebylo nezaviněným, jednak v úvaze, že na novém služebním místě nevedl vlastní domácnosti.

Proti důvodu prvému brání se stížnost námitkou nezákonnosti proto, že prý dekret o st-lově přeložení do Chebu neobsahuje žádné zmínky o jeho zavinění, ale výslovně uvádí, že se přeložení stalo z moci úřadu a vyzývá st-le k předložení cestovního účtu do 14 dnů. Z toho a ze skutečnosti, že byl st-li předložený cestovní účet včetně diet za prvních 14 dnů honorován, vyplývá prý, že úřad nepovažoval v roce 1929 st-lovo přeložení za zaviněné. Podle toho vychází stížnost z právního názoru, že přeložení považovati lze za zaviněné jen v tom případě, bylo-li zavinění uvedeno v dekretu o přeložení z moci úřadu, a že závěr žal. úřadu v tomto směru je v rozporu s dřívějším pravoplatným rozhodnutím úřadu.

Soud nemohl však uznati námitky tyto důvodnými.

Jak bylo již vysloveno nálezem tohoto soudu Boh. A 5865/26, je nezbytným předpokladem nároku na diety pro dvojí domácnost podle usnesení min. rady z 19. července 1919 mimo jiné: 1. aby přeložení státního zaměstnance stalo se z m o c i ú ř e d n í, a 2. aby bylo n e z a v i n ě n é. Pro požadavek, aby bylo i v dekretu o přeložení uvedeno, že přeložení stalo se ze zavinění zaměstnance, má-li býti z nároku na diety zmíněné vyloučen, není v citovaném usnesení min. rady žádného podkladu.

Žal. úřad opřel svůj výrok o tom, že přeložení st-le od poštovního úřadu z Františkových Lázní k poštovnímu úřadu v Chebu z moci úřadu nebylo nezaviněné o skutečnost, že st-l zavdal k němu podnět nepřípustným chováním jak vůči přednostovi poštovního úřadu ve Františkových Lázních, tak vůči stranám. Že by tyto skutečnosti nestačily k vyvození logického závěru, že ponechání st-le na dosavadním místě nebylo z důvodů služebních možné a že proto zavdal sám svým chováním podnět k přeložení na jiné služební místo, stížnost nevytýká, a neměl proto soud příčiny, aby se věcí s tohoto hlediska obíral.

Zákonitost nař. rozhodnutí nemůže však zvrátiti ani další výtka stížnosti, která ze skutečnosti přiznání diet za prvních 14 dnů uzavírá, že přeložení nebylo zaviněné. Neboť ze skutečnosti, že jiný úřad než žal., t. j. ředitelství pošt a telegrafů v Praze, přiznal dříve jiné výhody, než o kterých jedná nař. rozhodnutí, totiž cestovní náklady a diety za prvních 14 dnů, neplyne ještě s logickou nutností, že by tento jiný úřad byl uznával, že přeložení st-lovo bylo nezaviněné a že by povolením výhod chtěl uznati též st-lův nárok na ně, jak má za to stížnost. Není proto s výrokem tím nař. rozhodnutí v rozporu.

Za tohoto stavu věci zůstal tedy prvý z důvodů nař. rozhodnutí stížností neotřesen. Stačí-li však jeden z obou důvodů, o něž je nař. rozhodnutí opřeno, k jeho odůvodnění, nemohl se nss již ani zabývati námitkami stížnosti, pokud směřují proti důvodu druhému (ad b), protože by nároku st-lově nebylo možno vyhověti, ani kdyby námitky činěné v tomto směru byly důvodnými.

Č. 12.400.

Pojišťovací právo: Plťařské práce jsou podle § 3 zák. čl. XIX:1907 podrobeny úrazovému pojištění teprve tehdy, když soubor zařízení k výkonu těchto prací lze pojímati jako samostatně organisovanou hospodářskou jednotku.

(Nález z 12. května 1936 č. 8123/34.)

Věc: Československý stát proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 16. října 1933 o úrazovém pojištění.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 21. prosince 1931 prohlásila zem. úřadovna pro dělnické pojištění na Slovensku v Bratislavě podnik ředitelství stát. lesů a statků v Bratislavě: pltění užitkového dřeva po Hroně na pilu v Báňské Bystřici správami Lučatín, Sv. Ondrej, Jasenic a Predajná za podrobený úrazovému pojištění podle § 3 bod 17 zák. čl. XIX:1907 a zařadila jej podle vlád. nařízení č. 200/1922 Sb. od 1. ledna 1928 pod titul 31 plťařstva, též ve spojení se sklady dříví, do nebezpečenské třídy IX. a nebezpečenského procenta 48.

V odvolání z tohoto výměru uplatňovalo ředitelství stát. lesů a statků v Báňské Bystřici v podstatě, že pltění dřeva po Hroně je součástí lesního hospodářství ředitelství stát. lesů a statků, majíc za účel dopraviti dřevo z lesních správ na parní pilu v Báňské Bystřici, a že proto jde jen o pomocné zařízení lesní prvovýroby, které nepodléhá pojistné povinnosti podle ustanovení bodu 17 § 3 zák. čl. XIX:1907, jež se vztahuje jen na podniky provozované po živnostensku.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad podané odvolání z těchto důvodů: Pojistná povinnost pltnictví zakládá se na bodě 17 § 3 zák. čl. XIX:1907. Tento předpis podrobuje pojištění pltění (plnické podniky) bez jakéhokoliv omezení, jako činí na př. bod 21 co do lesních manipulací. Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska, jest úplně nerozhodno, má-li pltění ráz převážně podniku lesohospodářského či nikoli. Takový ráz jest ostatně